

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

SECȚIA A TREIA

CAUZA I.G. c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 53519/07)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

15 mai 2012

DEFINITIVĂ
15 august 2012

Această hotărîre poate fi supusă unei revizuii editoriale.

În cauza I.G. c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Treia), statuînd într-o Cameră compusă din:

Josep Casadevall, *Președinte*,

Corneliu Bîrsan,

Egbert Myjer,

Ineta Ziemele,

Nona Tsotsoria,

Mihai Poalelungi,

Kristina Pardalos, *judecători*,

și Santiago Quesada, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberînd cu ușile închise la 17 aprilie 2012,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 53519/07) depusă la 6 octombrie 2007 contra Republicii Moldova la Curtea Europeană a Drepturilor Omului potrivit articolului 34 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (“Convenția”), de o cetățeană a Republicii Moldova dna I.G. (“reclamanta”). Președintele Secțiunii a admis cererea reclamantei să nu-i divulge numele (Articolul 47 § 3 din Regulamentul Curții).

2. Reclamanta a fost reprezentată de dl A. Postica și dna D. Straisteanu, avocați care își desfășoară activitatea în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamanta a invocat, în particular, că a fost victimă a încălcării prevederilor 3 și 8 din Convenție din motivul omisiunii Statului de a efectua o investigație adecvată cu privire la alegațiile sale că a fost victimă a infracțiunii de viol cînd avea 14 ani. Reclamanta, de asemenea, a invocat că nu a beneficiat de remedii efective după cum prevede articolul 13 din Convenție în legătură cu încălcările menționate și că a fost supusă unui tratament discriminatoriu contrar articolului 14 din Convenție luat în conjuncție cu articolul 3 și 8 din Convenție.

4. La 13 iulie 2009 cererea a fost comunicată Guvernului. De asemenea, a fost luată decizia să se examineze fondul cererii simultan cu admisibilitatea acesteia (Articolul 29 § 1).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamanta s-a născut la 10 decembrie 1989 și locuiește în Biliceni Vechi. La momentul evenimentelor de care s-a plîns, ea avea 14 ani și 8 luni.

6. În seara zilei de 21 august 2004 V.R. a invitat-o pe reclamantă și pe o prietenă de a să petreacă seara împreună. V.R. avea 23 ani la acel moment și locuia în vecinătate cu bunica reclamantei, pe care reclamanta o vizita des. Reclamanta și V.R. se cunoșteau de mai mulți ani și s-au văzut înainte cu mai multe ocazii.

7. Spre sfârșitul serii reclamanta și V.R. au mers cu o mașină la un bar/club de noapte într-un sat vecin. În bar, reclamantei și lui V.R. li s-au alăturat V.V., V.D. și altă domnișoară, A.S. Reclamanta s-a așezat alături de V.R. și prietenii lui. V.R. a cumpărat o sticlă de vodcă și a încurajat-o pe reclamantă să beie cu ei. Inițial reclamanta a refuzat să beie, însă apoi ea a cedat insistenței cunoscutului și a consumat aproximativ 100 ml de vodcă. Potrivit celor menționate de reclamantă, V.R. a amenințat-o cu aplicarea violenței și că nu o va conduce acasă dacă nu va bea. Când ulterior a fost interogată, V.R. a contestat faptul că a amenințat reclamanta. După ce au terminat băuturile, ei toți au plecat din bar și V.R. i-a condus pe toți acasă. Când s-au apropiat de casa lui V.D., V.D. și A.S. l-au rugat pe V.R. să-i aștepte, și au promis că vor fi înapoi în jumătate de oră.

8. V.R. și reclamanta au rămas singuri în mașină. V.R. a parcat mașina lângă casa lui V.D. și a solicitat reclamantei să se așeze cu el pe scaunul din spate. Mai târziu, reclamanta a explicat în declarațiile depuse la procuror că atunci când s-a ridicat a amețit și trebuia să se sprijine de mașină. V.R. a contestat aceasta și a afirmat că reclamanta nu părea că s-a intoxicat. Reclamanta a menționat în continuare că în timp ce stătea pe scaunul din spate, V.R. a încercat să o sărute, însă ea s-a dat la o parte, spunându-i că nu dorea să întrețină raport sexual și că îi era frică de cele ce vor crede părinții săi. V.R. a asigurat-o pe reclamantă că nimeni nu va afla, în timp ce se apropia mai tare de dînsa, împingînd-o. El și-a folosit o mîină să țină brațele reclamantei în timp ce îi scotea hainele cu cealaltă mîină. În declarațiile sale prezentate procurorului reclamanta a indicat:

“...Eu nu am vrut să întrțin raport sexual cu V.R., însă deoarece am servit vodcă m-am simțit slabită nu mă puteam mișca sau să mă opun fizic. V.R. m-a dezbrăcat de blugi, chiloți, maiou și sutien, [și] a intrat în raport sexual cu mine...am simțit durere...eu nu am întreținut raporturi sexuale pînă la V.R. Eram virgină...și deoarece era întuneric în mașină eu nu am văzut că eram acoperită cu sînge...”

9. V.R. a contestat descrierea evenimentelor de mai sus când a fost interogată de procuror și a afirmat că reclamanta a acceptat imediat propunerea sa de a întreține raport sexual și și-a scos singură hainele. El, de

asemenea, a afirmat că ea i-a mărturisit că a întreținut relații sexuale anterior cu fratele lui și că el nu știa câți ani are.

10. Reclamanta a afirmat că după ce a avut loc violul, V.R. a amenințat-o cu moartea dacă va spune cuiva că a avut relații sexuale cu el. Reclamanta și-a amintit că actul a durat aproximativ 10 minute. Reclamantul a îmbrăcat-o și după puțin timp V.D. și A.S. s-au întors. V.R. a condus reclamanta acasă a amenințat-o din nou. V.R. a contestat afirmația cu privire la amenințări.

11. În ziua următoare (22 august 2004) reclamanta i-a spus mamei sale că a fost violată de V.R. În aceeași zi mama sa a mers la V.R. acasă. El a admis că a întreținut relații sexuale cu reclamanta și a promis că se va căsători cu ea după ce va absolvi școala. Cu toate acestea, după 2 zile mama reclamantei a aflat că V.R. a lăsat altă domnișoară însărcinată și că urma să se căsătorească cu ea. Ulterior, la 25 august 2004 mama reclamantei a depus o plîngere în numele reclamantei la Comisariatul de Poliție Sîngerei invocînd violul. La 26 august 2004 Procuratura Sîngerei a pornit un dosar penal cu privire la violul unui minor. Infracțiunea este prevăzută de articolul 171 alin. 2 lit. "b" din Codul Penal al Republicii Moldova.

12. Cauza a fost repartizată lui V.C., procuror la Procuratura Sîngerei. El a dispus examinarea medico-legală a reclamantei. Examinarea a fost efectuată în aceeași zi și s-a constatat că a avut loc "o ruptură de himen, posibilă să fi fost cauzată în circumstanțele descrise, de un corp contondent, posibil de un penis în erecție". Nu au fost depistate urme de sînge sau spermă urmare a examinării întîrziate a reclamantei.

13. La 26 august 2004 procurorul a interogat reclamanta și mama ei, iar la 1 septembrie 2004 a fost interogat V.R.

14. La 1 septembrie 2004, urmare a plîngerii reclamantei și constatărilor expertizei medico-legale, V.R. a fost recunoscut în calitate de bănuț în săvîrșirea violului asupra unui minor. La 14 septembrie 2004 procurorul a dispus efectuarea suplimentară a unei expertize medico-legale a reclamantei. În raportul suplimentar de expertiză medico-legală din 17 septembrie 2004 s-a ajuns la aceleași concluzii ca și în raportul de expertiză medico-legală precedend, iar suplimentar, s-a constatat că pe corpul reclamantei nu erau prezente echimoze sau leziuni.

15. Între timp, la 1 septembrie 2004, V.V. a fost interogat în calitate de martor. El a declarat că în seara zilei de 21 august 2004 el a plecat împreună cu V.R., reclamanta, V.D. și o domnișoară pe nume A.S. la un bar/club de noapte în satul vecin. V.V. a confirmat că reclamanta a servit alcool și a dansat. După ce au finisat prima sticlă de vodcă, a fost comandată alta. El nu știa dacă reclamanta a servit alcool și din sticla cea și nu a observat dacă ea mergea nesigur la ieșirea din bar. După ieșirea din bar, V.R. la condus acasă și a plecat împreună cu reclamanta, V.D. și A.S. V.V. nu știa unde ei se îndreptau.

16. La 26 octombrie 2004 a fost efectuată o confruntare între reclamantă și V.R. Părțile și-au menținut poziția lor. În particular reclamanta a susținut

că raportul sexual nu a fost consensual, în timp ce V.R. a susținut contrariul. Ei de asemenea au disputat dacă V.R. a amenințat reclamanta și dacă V.R. cunoștea ce vîrstă are.

17. La 26 noiembrie 2004 procurorul responsabil de efectuarea investigației a solicitat prelungirea termenului efectuării investigației de la procurorul ierarhic superior. El a enumerat acțiunile întreprinse pînă la acel moment și a indicat că era necesară prelungirea termenului pînă la 31 ianuarie 2005 în vederea interogării unor martori. Cererea a fost admisă la aceeași dată de către A.B., procurorul ierarhic superior din aceeași procuratură.

18. La 1 decembrie 2004 alt procuror din aceeași procuratură, C.C. a dispus scoaterea reclamantului de sub urmărire penală în săvîrșirea infracțiunii de viol asupra unui minor. Procurorul a susținut în ordonanța sa că:

“...luînd în considerație constatările raportului de examinare medico-legală și depozițiile bănuțului, precum și a martorilor și victimei, conchid că în acțiunile lui V.R. lipsesc elementele infracțiunii prevăzute de articolul 171 alin. 2 lit. “b” din Codul Penal al Republicii Moldova. Prin urmare, dispun scoaterea lui V.R. de sub urmărire penală”.

19. În aceeași ordonanță, C.C. a dispus continuarea urmăririi penale fără a oferi careva motive detaliate.

20. Între 3 și 6 decembrie 2004 investigația cauzei a continuat și același procuror a interogat alți cîțiva martori, inclusive verișoara reclamantei, colegii de clasă și vecinii.

21. La 19 ianuarie 2005 A.B. a anulat ordonanța din 1 decembrie 2004 fiind ilegală. În ordonanța sa el a susținut că “ordonanța din 1 decembrie 2004 nu s-a bazat pe aprecierea completă a tuturor circumstanțelor cauzei, în special asupra faptului că în momentul săvîrșirii raportului sexual victima, care era minoră, a fost intoxicată și nu putea să-și dirijeze acțiunile.” Mai mult, procurorul a susținut că după emiterea ordonanței au fost descoperite fapte noi care confirmau vinovăția lui V.R. Cauza a fost repartizată procurorului V.C.

22. La 25 ianuarie 2005 V.R. a fost din nou pus sub învinuire în săvîrșirea infracțiunii de viol asupra unui minor. Urmărirea penală a fost terminată la 31 ianuarie 2005 și dosarul a fost remis la Judecătoria Sîngerei.

23. Audiind martorii și examinînd probele prezentate, la 10 februarie 2006 instanța de judecată a pronunțat sentința sa. Instanța de judecată a respins argumentele lui V.R. că nu știa ce vîrstă are reclamanta din motivul prezentării probei referitoare la faptul că el cunoște ce vîrstă are reclamanta. Cu toate acestea, instanța de judecată a respins, de asemenea pretenția reclamantei că ea a fost în așa măsură intoxicată că nu putea să-și dirijeze acțiunile, motivînd că potrivit depozițiilor unui martor, ea nu a consumat mai mult de 50 ml de vodcă și că ea a descris evenimentul detaliat. Instanța de judecată a conchis că raportul sexual a fost consensual deoarece nu erau semne de violență fizică pe corpul reclamantei, după cum a fost confirmat

de raportul de expertiză medico-legală. Prin urmare, instanța de judecată a modificat învinuirea din proprie inițiativă, declarându-l vinovat de săvârșirea raportului sexual cu o persoană sub 16 ani, comisă sub influența alcoolului, contrar articolului 174 din Codul Penal al Republicii Moldova. Instanța de judecată a respins acuzațiile împotriva lui V.R. de săvârșire a unui viol. Lui V.R. i-a fost aplicată pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 3 ani cu suspendarea executării pedepsei.

24. Ambii, și reclamanta (prin intermediul mamei sale ca reprezentant legal) și procurorul separat, au contestat sentința Judecătorei Sîngerei. V.R. n-a depus cerere de apel.

25. Reclamanta a invocat că instanța de fond nu a luat în considerație vulnerabilitatea sa, urmare a intoxicării cu alcool și vârstei fragede, și a examinat numai chestiunea cu privire la consimțământ din perspectiva dovezii care confirmă rezistența.

26. Procurorul a depus cererea de apel la 1 martie 2006, invocând argumente similare celor din cererea reclamantei.

27. La 11 aprilie 2007 Curtea de Apel Bălți a respins cererea de apel a reclamantei, invocând că dreptul reclamantei de a depune cerere de apel era limitat de articolele 276 și 401 din Codul de Procedură Penală al Republicii Moldova ("CPP"). Instanța de judecată a explicat că în conformitate cu acele articole victima unei infracțiuni putea depune o cerere de apel numai dacă urmărirea penală a fost pornită urmare a plîngerii lui/ei prealabile. Ținînd cont de faptul că violul nu constituia una din infracțiunile, în baza căreia putea fi pornită urmărirea penală numai la plîngerea victimei, reclamanta nu a fost inclusă în categoria persoanelor cu drept de a depune cerere de apel contra hotărîrii judecătorești.

Curtea de Apel a respins, de asemenea, cererea de apel a procurorului, a casat sentința Judecătorei Sîngerei și a dispus încetarea procesului penal împotriva lui V.R. Instanța de judecată a constatat în primul rînd că anularea ordonanței din 1 decembrie 2004 și 19 ianuarie 2005 a fost ilegală deoarece "numai procurorul ierarhic superior, adică Procurorul General și adjuncții săi" aveau dreptul să facă acest lucru. Mai mult, în opinia Curții de Apel nu au existat temeiuri legale pentru anularea ordonanței din 1 decembrie 2004 deoarece: (a) nu au existat elementele infracțiunii de viol în acțiunile lui V.R.; și (b) în conformitate cu articolul 63 (2)(3) din CPP o persoană poate fi menținută în calitate de bănuït pentru o perioadă de 3 luni. În cele din urmă, instanța de judecată a constatat că deoarece ordonanța din 1 decembrie 2004 a fost declarată validă, orice alte acțiuni de urmărire penală împotriva lui V.R. ar fi fost contrare principiului *ne bis in idem* și astfel fiind contrare articolului 4 din Protocolul 7 la Convenție.

28. Din moment ce reclamantei i-a fost refuzat dreptul de apel împotriva sentinței instanței de fond în cauza sa, avocatul său a remis o cerere Procuraturii Generale solicitînd depunerea unui recurs în fața Curții Supreme de Justiție. Procuratura Generală a omis să depună un astfel de recurs. În scrisoarea lor din 16 august 2007 ca răspuns la cererea avocatului

reclamantei, Procuratura Generală a admis că procurorul a omis termenul de prescripție de 2 luni stabilit de articolul 422 din CPP pentru a contesta decizia Curții de Apel Bălți. În consecință, toate procedurile pornite împotriva lui V.R. au fost încetate și ultima ordonanță în cauza referitoare la alegațiile reclamantei cu privire la viol a rămas ordonanța din 1 decembrie 2004 emisă de procurorul C.C.

29. Reclamanta a solicitat asistență psihologică după încetarea procedurilor de la Curtea de Apel Bălți. În perioada iulie-august 2007 ea a fost consultată de un psihiatru de la Memoria, o organizație non-guvernamentală care activează în acest domeniu. Un extras din fișa medicală a reclamantei eliberat la 18 august 2007 descrie că ea suferă de tulburare de stres post-traumatică cauzată de agresiune sexuală, omisiunea instanțelor judecătorești de a recunoaște vinovat pe făptaș și umilința la care a fost supusă în mod public urmare a procedurilor naționale în cauza sa.

II. DREPT INTERN PERTINENT

30. Prevederile relevante din Codul Penal prevede următoarele:

Articolul 171. Violul

Violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică sau psihică a persoanei sau profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra ori de a-și exprima voința, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 5 ani.

Violul:

Săvârșit repetat ;

săvârșit cu bună-știință asupra unui minor

... - ... (g),

Se pedepsește cu închisoarea de la 5 la 15 ani.

...”

Articolul 174. Raportul sexual cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 16 ani

Raportul sexual, homosexualismul, lesbianismul, precum și alte acțiuni cu caracter sexual, cu o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 16 ani se pedepesc cu închisoare de pînă la 5 ani.

Prevederile relevante din Codul de Procedură Penală prevede următoarele:

Articole 52. Atribuțiile procurorului în cadrul urmăririi penale

“(1) În cadrul urmăririi penale, procurorul:

...

(8) anulează ordonanțele ilegale și neîntemeiate ale organului de urmărire penală;

...”

Articolul 401. Persoanele care pot declara apel

“(1) Pot declara apel:

(a) procurorul, în ce privește latura penală și latura civilă;

(b) inculpatul, în ce privește latura penală și latura civilă...;

(c) partea vătămată, în ce privește latura penală în cazurile în care procesul penal se pornește doar la plîngerea prealabilă a acesteia în condițiile legii;

...”

La 20 mai 2008 ultimul paragraf al prevederii menționate a fost declarat neconstituțional de către Curtea Constituțională și de atunci pot fi declarate cereri de apel în privința victimelor oricăror infracțiuni.

Articolul 452. Recursul în anulare

(1) Procurorul General, precum și, [părțile], pot ataca cu recurs în anulare la Curtea Supremă de Justiție orice hotărîre judecătorească irevocabilă după epuizarea căilor ordinare de atac.

(2) Procurorul General poate declara în favoarea condamnatului recurs în anulare împotriva hotărîrilor irevocabile chiar dacă nu au fost utilizate căile ordinare de atac.

Articole 453. Temeiurile pentru recurs în anulare

(1) Hotărîrile irevocabile de condamnare [sau] de achitare [...] pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept [...] în cazurile în care:

...

(e) cînd Curtea Constituțională a recunoscut neconstituțională prevederea legii aplicate în cauza respectivă;

...”

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLAREA A ARTICOLELOR 3, 8, 13 ȘI 14 DIN CONVENȚIE

31. Reclamanta s-a plîns că autoritățile Republicii Moldova nu au investigat eficient alegațiile sale cu privire la viol. În opinia sa, aceasta a condus la încălcarea obligațiilor pozitive ale Statului de a proteja integritatea fizică a persoanei și a vieții private și să asigure în acest sens remedii efective. Ea a invocat, de asemenea, că cerința dovezii care confirmă opunerea rezistenței de către ea a condus la încălcarea dreptului său la nediscriminare în baza genului său. Articolele 3, 8, 13 și 14 din Convenție, pe care s-a bazat reclamanta, prevăd următoarele:

Articolul 3

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

”

Articolul 8 § 1

“Price persoană are dreptul la respectarea vieții sale private”

Article 13

“Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

Article 14

“Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

A. Admisibilitatea

32. Guvernul a invocat că la 20 mai 2008, înainte de depunerea formularului cererii completate în prezenta cauză, Curtea Constituțională a Moldovei a declarat neconstituționale prevederile articolului 401 din CPP, care limita capacitatea victimelor infracțiunilor să depună apel în procedurile penale. Potrivit celor expuse de Guvern, după adoptarea hotărîrii Curții Constituționale, reclamanta putea contesta decizia Curții de Apel Bălți din 11 aprilie 2007 prin depunerea unui recurs în anulare,

prevăzut de articolele 452 și 453 din CPP. Deoarece reclamanta nu a utilizat această posibilitate, cererea sa urmează să fie declarată inadmisibilă urmare a neepuizării remediilor naționale.

33. Reclamanta a contestat cele menționate de Guvern și a invocat, în primul rînd, că cererea sa a fost depusă la Curte la 6 octombrie 2007. Formularul cererii completat a fost prezentat în termenul stabilit de Curte, și anume la 15 mai 2008 – cu 5 zile înainte de adoptarea hotărîrii Curții Constituționale din 20 mai 2008 și 3 săptămîni înainte de publicarea acesteia în Monitorul Oficial din 6 iunie 2008. Reclamanta a invocat că la momentul depunerii cererii la Curte ea n-a beneficiat de remedii prevăzute de lege.

34. Curtea reiterează că aprecierea cu privire la epuizarea remediilor naționale este efectuată de regulă cu referire la data la care cererea a fost depusă la Curte. Cu toate acestea, pot exista și excepții de la această regulă, care pot fi justificate de circumstanțele particulare a fiecărei cauze în parte (*Brusco v. Italia* (dec.), nr. 69789/01, CEDO 2001-IX).

35. Mai mult, în temeiul articolului 35 § 1 din Convenție, un reclamant trebuie să beneficieze de un recurs normal în calitate de remediu existent și suficient în vederea asigurării unei remedieri a pretinselor încălcări. Existența remediilor în cauză trebuie să fie suficient de sigure nu numai în teorie dar și în practică, omisiunea căreia va lipsi accesibilitatea și eficacitatea necesară (a se vedea, printre altele, *Akdivar și alții v. Turcia*, 16 septembrie 1996, § 66, *Rapoarte a hotărîrilor și deciziilor* 1996-IV).

36. Chiar dacă admitem că aceasta reprezintă o cauză excepțională în care reclamanta trebuia să epuizeze remediul existent după depunerea cererii la Curte, este de menționat că în conformitate cu articolul 452 din CPP reclamanta nu putea să depună un recurs în anulare la Curtea Supremă de Justiție, deoarece căile ordinare nu au fost epuizate. Prin urmare, Curtea conchide că cererea nu poate fi declarată inadmisibilă din motivul neepuizării remediilor naționale și, astfel, obiecția Guvernului se respinge.

37. În continuare Curtea menționează că cererea nu este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 (a) din Convenție. Ea menționează, de asemenea, că nu este inadmisibilă din oricare alte motive. Urmează, astfel, să fie declarată admisibilă.

B. Fondul

38. Reclamanta a invocat că s-a simțit tratată brutal din cauza modului în care cauza sa a fost examinată. Deoarece nu a existat o dovadă fizică de agresiune, sistemul penal de justiție a preferat să creadă infractorul, fără a se îngrijora de necesitatea de a o apăra ca pe o minoră. Autoritățile naționale au omis să aprecieze eficient chestiunea cu privire la consimțămîntul unei minore și nu au respectat astfel obligația pozitivă să adopte prevederi eficiente în legislația penală pentru a pedepsi agresiunea sexuală împotriva minorilor.

La vârsta de 14 ani ea fost victimă de 2 ori: în primul rând urmare a agresiunii sexuale; și apoi urmare a procedurilor naționale, care numai i-au intensificat sentimentele sale de umilință, suferință și frustrare fără a conduce la o condamnare eficientă. Reclamanta, de asemenea a invocat că a fost discriminată din motivul genului său.

39. Guvernul a contestat cele menționate de reclamantă și a invocat că cauza a fost investigată adecvat și spre deosebire de *M.C. v. Bulgaria* (nr. 39272/98, CEDO 2003-XII), reclamanta a avut posibilitatea să adreseze întrebări martorilor și a participat la confruntarea cu V.R. Mai mult, spre deosebire de cauza contra Bulgariei, V.R. a fost condamnat de instanța de fond pentru săvârșirea raportului sexual cu un minor. În cele din urmă Guvernul a contestat alegația reclamantei cu privire la faptul că a fost supusă unui tratament discriminatoriu.

40. Curtea reiterează că obligația Înalțelor State Contractante în temeiul articolului 1 din Convenție de a asigura tuturor care se află în jurisdicția sa drepturile și libertățile prevăzute de Convenție, luat în conjuncție cu articolul 3, Statele sunt obligate să întreprindă măsuri destinate să asigure ca persoanele aflate în jurisdicția sa, să nu fie supuși maltratării, inclusiv maltratării din partea indivizilor privați (a se vedea *A. v. Regatul Unit*, 23 septembrie 1998, § 22, *Rapoarte* 1998-VI; *Z și alții v. Regatul Unit* [MC], nr. 29392/95, §§ 73-75, CEDO 2001-V; și *E. și alții v. Regatul Unit*, nr. 33218/96, 26 noiembrie 2002).

41. Într-un număr de cauze, articolul 3 din Convenție implică obligația pozitivă de a efectua o investigație oficială (a se vedea *Assenov și alții v. Bulgaria*, 28 octombrie 1998, § 102, *Rapoarte* 1998-VIII). O astfel de obligație pozitivă nu poate fi considerată, în principiu, să se limiteze numai la cauzele de maltratare din partea reprezentanților Statului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Calvelli și Ciglio v. Italia* [MC], nr. 32967/96, CEDO 2002-I).

42. Din aceste motive, Curtea consideră că Statele au obligațiile pozitive inerente articolului 3 din Convenție de a adopta prevederi eficiente în legislația penală pentru a pedepsi infracțiunile de viol și să le aplice în practică prin efectuarea eficientă a investigației și urmării penale (a se vedea, *mutatis mutandis*, *M.C. v. Bulgaria*, citat *supra*, §§ 149-153).

43. Revenind la circumstanțele prezentei cauze, Curtea menționează că după încetarea procedurilor judiciare, ordonanța procurorului C.C. din 1 decembrie 2004 prin care l-a scos de sub urmărire penală pe V.R. a fost ultima care a determinat examinarea cauzei referitoare la alegația reclamantei cu privire la viol (a se vedea § 28 *supra*). Curtea menționează că această ordonanță a fost emisă fără efectuarea unor măsuri importante de investigație. În particular, din moment ce principala sarcină în această cauză era de a determina dacă raportul sexual a fost consensual, era obligatoriu să se formeze o opinie referitoare la credibilitatea fiecărei părți. Acest lucru putea fi efectuat prin interogarea persoanelor care erau cunoscute reclamantei și lui V.R., astfel ca prieteni, vecini, profesori și alții care

puteau confirma credibilitatea depozițiilor lor. Cu toate acestea, nimic din ce a fost menționat n-a fost efectuat înainte de emiterea ordonanței din 1 decembrie 2004. Curtea menționează în continuare că 2 persoane (V.D. și A.S.) din cele 3 care însoțeau reclamanta și pe V.R. imediat înainte și după pretinsul viol nu au fost interogați. În cele din urmă, Curtea consideră că organele de urmărire penală puteau solicita, de asemenea, opinia de la un specialist în psihologie.

44. Curtea acordă o deosebită importanță faptului că procurorii responsabili de investigarea cauzei, înșiși au admis că investigația nu era finisată la 1 decembrie 2004. În particular, este de menționat că la 26 noiembrie 2004 procurorul V.C. a considerat că investigația nu era finisată încă, deoarece el a intenționat să interogheze câțiva martori, și a solicitat, prin urmare încă o lună pentru a o finisa. Cererea a fost admisă de către superiorul lui V.C. Cu toate acestea, numai cu câteva zile mai târziu, la 1 decembrie 2004, din motive bine cunoscute de Procuratura Sîngerei, alt procuror, C.C., a emis ordonanța prin care V.R. a fost scos de sub urmărire penală în săvârșirea infracțiunii de viol fără a interoga alți martori sau a efectua alte măsuri de investigație. Totuși, se pare că chiar C.C. nu a considerat că investigația era finisată, deoarece el a dispus continuarea acesteia chiar în textul ordonanței din 1 decembrie 2004.

45. Din cele menționate, Curtea, fără a-și exprima opinia asupra vinovăției lui V.R., constată că investigația efectuată asupra cauzei reclamantei a fost inadecvată cerințelor inerente obligațiilor pozitive ale Statului de a investiga eficient și de a pedepsi toate formele de viol și abuz sexual. Curtea, astfel, constată că în prezenta cauză a avut loc o încălcare a obligațiilor pozitive ale Statului în temeiul articolului 3 din Convenție. Ținând cont de această concluzie Curtea susține, de asemenea, că nu se ridică vreo chestiune distinctă în raport cu articolele 8, 13 și 14 din Convenție.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

46. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciu

47. Reclamanta a solicitat 30,000 euro (EUR) în calitate de prejudiciu moral. Ea a invocat că a suportat rușine, suferință morală și durere severă. După încetarea procedurilor urmare a cărora V.R. a fost achitat, ea de asemenea a fost considerată mincinoasă, ceea ce i-a provocat suferințe suplimentare.

48. Guvernul a contestat suma solicitată de reclamantă și a reiterate poziția sa că nu a avut loc o încălcare în prezenta cauză. Alternativ, el a considerat că simpla constatare a violării va constitui o satisfacție echitabilă suficientă în prezenta cauză.

49. Luînd în considerație încălcările constatate *supra*, Curtea consideră că acordarea unei satisfacții echitabile în prezenta cauză este justificată. Statuînd într-un mod echitabil, Curtea acordă reclamantei 10,000 EUR.

B. Costuri și cheltuieli

50. Reclamanta a solicitat, de asemenea, 19,200 EUR în calitate de costuri și cheltuieli suportate în fața Curții. Reclamanta a prezentat documente relevante întru susținerea pretențiilor sale.

51. Guvernul a contestat și a invocat că suma solicitată este excesivă.

52. Curtea acordă 2,000 EUR în calitate de costuri și cheltuieli.

C. Dobînda

53. Curtea consideră că este corespunzător ca dobînda să fie calculată în dependență de rata minimă a dobînzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc încălcarea articolului 3 din Convenție sub aspect procedural;
3. *Hotărăște* că nu se ridică chestiuni distincte în raport cu articolele 8, 13 și 14 din Convenție;
4. *Hotărăște*
  - (a) că statul pîrît trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data la care această hotărîre va deveni definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, 10,000 EUR (zece mii euro) în calitate de prejudiciu moral, plus orice taxă care poate fi percepută și 2,000 EUR (două mii euro) în calitate de costuri și cheltuieli, plus orice taxă care poate fi percepută, care vor fi convertiți în lei moldovenești conform ratei aplicabile la data executării hotărîrii;
  - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus pînă la executarea hotărîrii, urmează să fie plătită o dobîndă la sumele de mai

sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantei de satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 15 mai 2012, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte